

да е чулъ това, що казва непознатия, да обади на турцитѣ, които веднага щѣли да изловятъ събранитѣ, да ги хвърлятъ въ тъмница, а отъ нея да ги покачатъ и на бесилката. Затова страхливитѣ започнали да се приближаватъ до вратата, та нѣкога неусетно да се измъкнатъ; други се чудѣли, какво да правятъ и се озъртали плахо насамъ нататъкъ.

Единъ по-куражлия се обърналъ къмъ непознатия и го запиталъ:

— Ти кой си, господине, че се осмѣлявашъ да говоришъ такива страшни думи противъ нашия добъръ султанъ, що издаде фермана?

— Азъ съмъ Василъ Левски, отговорилъ непознатия. Ида отъ Букурещъ. Тамъ основахме съ Любена Каравеловъ единъ Централенъ бунтовенъ комитетъ, който да работи за освобождението на България.

Събранитѣ зачудено изгледали Левски отъ главата до краката и го запитали:

— Има ли вашия комитетъ такава сила да победи турцитѣ, да смъкне султана и да освободи България? Кои сте вие и колко сте? Де ви е оржжието, де ви е войската? Освобождението на България не може да стане съ голи думи и празни ржце? Ние едва що се освободихме отъ гърцитѣ, още екзархъ не сме си избрали, а ти ни канишъ да смъкнемъ и султана.

Левски добродушно се засмѣлъ, изгледалъ всички събрани и сериозно имъ казалъ:

— Братя българи! Вие се борихте и победихте гърцитѣ. Хвала ви! Скоро ще си изберете и екзархъ. Но азъ ви казвамъ, че, ако не се освободи народа и отъ турско, се едно, че нищо не е до-